

Arrest

nr. 334 456 van 16 oktober 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. MOHAMMAD
Franklin Rooseveltlaan 70
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. MOHAMMAD.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij, ingediend op 25 augustus 2025 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij, ingediend op 4 september 2025 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, [A.S.], verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn. U bent geboren in het dorp Qalla Hussain, in het district Behsood, in de provincie Nangarhar.

Uw broer, [A.R.], werkte reeds vijf maanden als officier bij het leger toen hij op verlof naar huis kwam. Diezelfde nacht zijn de taliban naar uw huis gekomen en vermoordden uw broer en uw ouders. U woonde vanaf dat moment bij uw maternale oom [M.G.].

Uw broer, [R.S.] (CG [...]) verliet in de herfst van 2015 Afghanistan. Hij vluchtte naar België en diende er op 18 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 30 juni 2017 kreeg uw broer subsidiaire bescherming.

Een tijdje na het vertrek van [R.] verdween uw andere broer, [S.R.]. Enige tijd na de verdwijning van [S.R.] zei uw maternale oom dat het onveilig was voor u en vertelde u dat u moest vertrekken.

U verliet Afghanistan twee dagen voor de ramadan van 2021 (d.d. 12.04.2021). Uw reis via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije en België heeft ongeveer een jaar geduurd. U kwam aan in België op 18 januari 2022 en u diende op 24 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw taskara, uw vaders taskara, de verblijfstitel, taskara en het paspoort van uw broer [R.], de werkbadge van uw broer [A.R.], drie getuigenissen over uw identiteit en familiesamenstelling, een tracing-document van het Rode Kruis van uw broer [R.], het visitekaartje van uw advocaat in Bulgarije, uw vliegtuigticket van Bulgarije naar België en drie opleidingsattesten Nederlandse les.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakte evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Eerst en vooral dient opgemerkt dat u doorheen de verschillende asielprocedures in Europa uiteenlopende verklaringen hebt afgelegd over uw identiteit. Zo deed u zich op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aanvankelijk voor als een minderjarige. U verklaarde meer bepaald geboren te zijn op 31 juli 2005 (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming, d.d. 24.01.2022). Er werd een leeftijdsonderzoek uitgevoerd en uit de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 1 maart 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 bleek dat u op het ogenblik van het onderzoek 20.8 jaar oud was met 1.7 jaar standaarddeviatie, en dus niet kan worden beschouwd als minderjarige. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u daar niets aan toe te willen voegen (zie notities persoonlijk onderhoud d.d. 16.01.2024 (verder NPO), p. 7). Daarnaast verklaarde u in Bulgarije geboren te zijn op 3 februari 2004 en [L.M.A.] te heten (zie Dublin-antwoord Bulgarije). Hiermee geconfronteerd antwoordt u in Bulgarije de naam van uw broer, [S.R.], te hebben gebruikt omdat u niet teruggestuurd wilde worden en verklaart u de naam [L.M.] niet te hebben opgegeven (NPO, p. 6). Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij van bij aanvang waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit. Het feit dat u intentioneel geprobeerd hebt om de Europese en Belgische asielinstanties te misleiden doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Er dient te worden vastgesteld dat uw verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven als dat van uw broer [R.], namelijk het profiel als soldaat voor het leger van jullie overleden broer [A.R.]. Echter, in hoofde van uw broer [R.] werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij slaagde er namelijk niet in het beroep van jullie broer

bij het leger geloofwaardig te maken en slaagde er ook niet in een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Zo maakte hij de vervolgingsfeiten van de taliban ten aanzien van jullie familie evenmin geloofwaardig. Wat het verzoek om internationale bescherming van uw broer betreft, concludeerde het Commissariaat-Generaal het volgende:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de job van uw broer bij het leger beperkt zijn, ondanks het feit dat zijn job bij het leger aan de basis blijkt te liggen van uw vlucht uit Afghanistan. Gevraagd om over de job van uw broer te vertellen, zegt u dat uw broer ongeveer vijf maanden in het leger werkte en er een kaart kreeg, maar dat hij pas meer documenten zou krijgen eens zijn dienst zou beginnen (CGVS, p. 14). Gevraagd wat uw broer in die vijf maanden deed in het leger, zegt u dat hij er studeerde (CGVS, p. 14). Gevraagd wat uw broer u zei over zijn vijf maanden bij het leger, zegt u vaagweg dat hij vertelde dat hij lessen kreeg en dat ze hem zeiden dit en dat te doen tijdens het gevecht (CGVS, p. 14). Gevraagd of u meer kan vertellen hierover, of uw broer u nog meer vertelde over die opleiding, stelt u dat hij niet meer zei aan u (CGVS, p. 14). Nogmaals aangespoord te vertellen wat u weet over wie les gaf of wie de andere rekruten waren, stelt u dat ze van andere plaatsen waren. Gevraagd of hij verdere zaken zei, stelt u slechts van niet (CGVS, p. 14). Gevraagd of uw broer reeds wist waar hij na deze training zou worden ingezet, geeft u aan dat hij dit niet zei (CGVS, p. 14). Gevraagd welke opleiding uw broer precies volgde, of dit bijvoorbeeld een opleiding was tot soldaat of een andere rang in het leger, moet u het antwoord tevens schuldig blijven (CGVS, p. 14). Dat u niet verder komt dan het geven van zeer algemene verklaringen over een opleiding, roept vragen op over de geloofwaardigheid van de job van uw broer.

Voorts legt u tegenstrijdige verklaringen af over eventuele boodschappen die de taliban aan uw broer gaven. Er wordt u gevraagd of uw broer voor het bezoek van de taliban aan uw huis, de avond waarop uw broer ook gedood werd, bedreigd of benaderd werd door de taliban. U antwoordt daarop dat er geen brief gegeven werd en dat u niets weet over mondelinge bedreigingen (CGVS, p. 11). Gevraagd of uw broer [A.R.] u ooit iets zei over de taliban, antwoordt u dat u niets verteld werd maar dat hij misschien iets aan uw ouders zei (CGVS, p. 11). Later geeft u aan dat de taliban uw broer zeiden dat het land niet ontwikkeld moest worden en dat uw broer de taliban moest vervoegen (CGVS, p. 12). Gevraagd waar u hoorde dat de taliban wou dat uw broer hen vervoegde, stelt u dat het gezegd werd tegen uw broer. Gevraagd wie het hem zei, stelt u de taliban. Gevraagd wanneer dit dan gebeurde, stelt u dat de taliban het zeiden tegen uw broer enkele maanden voor hij in het leger ging (CGVS, p. 12). Gevraagd wat u daar verder over weet, zegt u dat uw broer u enkel zei dat hij gevraagd was om hen te vervoegen en dat hij weigerde (CGVS, p. 12). Dat u aanvankelijk stelt dat uw broer vooraf niet benaderd werd door de taliban, en even daarna uw verklaringen hierover bijstelt, doet twijfelen aan de geloofwaardigheid van de problemen van uw broer met de taliban.

Ook uw verklaringen over het vertrek van de taliban na het bezoek bij u thuis zijn tegenstrijdig. Zo geeft u aanvankelijk aan dat de taliban uw broer, moeder en vader dood schoten. Vervolgens kwamen de dorpelingen samen. U vertelt dat de taliban weggingen wanneer de dorpelingen kwamen (CGVS, p. 11). Gewezen op uw eerdere verklaringen, namelijk dat het heel gevaarlijk is in uw regio en dat de mensen er 's nachts niet meer buiten komen, wordt gesteld dat het toch vreemd is dat mensen net op het moment dat ze schoten horen wel zouden verzamelen en buiten komen. U reageert dat alle huizen naast elkaar staan en dat mensen buiten komen op de daken (CGVS, p. 12). Gevraagd of de dorpelingen naar uw huis kwamen, stelt u dat ze inderdaad naar uw huis kwamen (CGVS, p. 12). Nogmaals gewezen dat het merkwaardig is dat mensen die anders niet buiten komen 's nachts net als ze schoten horen wel zouden buiten komen, reageert u dat de dorpelingen kwamen nadat ze weggingen en na het schieten (CGVS, p. 12). Nogmaals gevraagd of de taliban weggingen voor de dorpelingen aankwamen, stelt u van wel (CGVS, p. 12). Nochtans gaf u eerder in uw relaas aan dat dit niet het geval was. Opnieuw toen uw opeenvolgende verklaringen twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tenslotte geeft u aan dat u zelf vreest gerekruteerd te worden door de taliban. Gevraagd om welke redenen u denkt dat uw leven in gevaar is in Afghanistan, stelt u dat als men opgroeit de taliban u komen zoeken om een bom rond u te hangen en u te vragen een zelfmoordaanslag te plegen (CGVS, p. 13). Gevraagd naar andere redenen waarom u denkt dat uw leven in gevaar is in Afghanistan, verwijst u opnieuw naar de taliban. U vertelt dat men zegt dat als iemand niet met de taliban meegaat, die persoon gedood wordt (CGVS, p. 13). Gevraagd of u persoonlijk benaderd werd door de taliban met de vraag hen te vervoegen, stelt u dat ze geen brief gaven en dat u zich niet bewust bent van mondelinge bedreigingen (CGVS, p. 13). Gevraagd om welke redenen u dan denkt dat de taliban u zouden meenemen, zegt u simpelweg dat de taliban vragen aan mensen om mee te gaan en dat ze die mensen doden of meenemen met dwang als ze niet willen (CGVS, p. 13). Gevraagd hoe u deze info heeft, stelt u dat er drie tot vier mensen uit uw dorp door de taliban werden

meegenomen (CGVS, p. 13). U noemt vervolgens de namen van deze mensen. Gevraagd hoe de taliban mensen rekruteert, stelt u dat ze hen gewoon meenamen (CGVS, p. 13). Nogmaals gevraagd hoe de taliban jongeren overtuigt om met hen deel te nemen aan de jihad, zegt u dat de taliban het eerste vragen en als de persoon niet mee wilt dat gaan ze achter de ouders aan (CGVS, p. 13). Ze doden de ouders zodat de persoon hulpeloos is en hij uiteindelijk meegaat (CGVS, p. 13). U zou deze informatie van uw vader vernomen hebben (CGVS, p. 13). Gevraagd naar afspraken op dorpsniveau in verband met het leveren van strijders aan de taliban, geeft u aan dat niemand dit doet want als iemand iets zegt, terroriseren de taliban die persoon (CGVS, p. 13). Uw verklaringen over rekrutering door de taliban komen op verschillende punten niet overeen met de informatie die het CGVS hierover heeft. Uit de info van het CGVS blijkt immers dat rekrutering door de Taliban veelal op vrijwillige basis gebeurt. Dit gebeurt omwille van werkloosheid, geldnood, beveiliging tegen andere gewapende militieën, ideologische overtuiging enzovoort. Gedwongen rekrutering kan gebeuren in gebieden waarin de Taliban meer manschappen nodig heeft, maar dit gebeurt uitzonderlijk.

Wat betreft de situatie in Nangarhar wordt vermeld dat de Taliban in tijden van nood hulp vragen aan de bevolking in overleg met de stamouders van de regio. Zij doen beroep op onder andere religieuze argumenten, eergevoel en culturele codes om de steun van de stamouders te verkrijgen. Dit gebeurt meestal in de vorm van geld, voedsel of het weigeren van onderdak aan strijders van Islamitische Staat. De Taliban verkiest om eigen strijders in te zetten bij gevechten en zal slechts uitzonderlijk vragen voor enkele lokale strijders om tijdelijk een aanval tegen hen af te slaan.

Geconfronteerd met deze informatie, stelt u dat de malik natuurlijk weet in welk huis hoeveel jongeren wonen en dat hij deze informatie doorgeeft aan de taliban (CGVS, p. 15). Nogmaals gevraagd hoe de rekrutering in uw dorp verloopt, verwijst u naar uw eerdere verklaringen (CGVS, p. 15). Gevraagd welke rol de malik dan speelt in de rekrutering van de taliban, stelt u dat hij een oudere is van het dorp. Nogmaals gevraagd naar de rol van de malik, stelt u dat de malik weet hoeveel mensen in elk huis wonen en dat hij bang is en daarom deze info doorgeeft (CGVS, p. 15). Nog steeds moet geconcludeerd worden dat uw verklaringen niet stroken met de informatie waar het CGVS over beschikt inzake rekrutering door de taliban.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen. Deze elementen vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het document van het leger dat u voorlegt om de job van uw broer te staven, dient te worden opgemerkt dat het document geen datum noch geografische verwijzing bevat. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt bovendien dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Er dient ook te worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs voorlegt van uw familieband met uw broer.

De overige documenten die u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De taskara van uw vader betreft een kopie waar onmogelijk de authenticiteit van kan worden nagegaan. Bijgevolg heeft dit document op zich geen bewijswaarde. Uw taskara vormt slechts een bewijs van uw identiteit en nationaliteit, waar verder niet aan getwijfeld wordt. Het verzendingsbewijs dat u voorlegt toont vreemd genoeg aan dat post ontvangen heeft vanuit de stad Islamabad in Pakistan.

Anderzijds verwijst het CGVS naar een grondige analyse van de actuele situatie in uw regio waaruit blijkt dat er in het district Behsud in de provincie Nangarhar een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet). Gezien uw afkomst uit die regio, uw positie en situatie in de regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht, wordt u, rekening houdend met de actuele situatie in het district Behsud in de provincie Nangarhar, de status van subsidiaire bescherming toegekend."

Het loutere feit dat u een broer bent van een begunstigde van subsidiaire bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw

familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

Ook uw eigen verklaringen over de job van uw broer [A.R.] overtuigen niet. Gevraagd wat voor werk uw broer had in Afghanistan zegt u simpelweg dat hij een job had (NPO, p. 9). Verder gevraagd wat voor job hij had, antwoordt u dat hij officier was in het leger, hij vijf maanden voor het leger werkte, hij 's nachts naar huis kwam, hij vervolgens werd gedood door de taliban en hierbij ook uw ouders werden vermoord (ibid.). Gevraagd wat u nog kon zeggen over het werk van uw broer, stelt u dat hij een officier was, hij in de luchthaven van Kabul werkte en hij daar trainingen deed (ibid.). Gevraagd wat hij op de luchthaven deed, zegt u vaagweg dat hij training deed (ibid.). U stelt dat hij training volgde en zijn commandant deze training gaf (ibid.). Gevraagd wat voor training hij volgde, stelt u simpelweg dat hij daar sportte en hij training van het leger kreeg (ibid.), waarmee nog altijd niets geweten is over de training die uw broer volgde. Gevraagd wat u nog weet over zijn job, stelt u voor de rest niets meer te weten (NPO, p. 10). Gevraagd wat zijn taken als officier waren antwoordt u opnieuw dat u niets meer weet over zijn werk en herhaalt u dat hij vijf maanden werkte, hij naar huis was gekomen en hij 's nachts werd vermoord (ibid.). Voorts weet u niet wanneer uw broer aan zijn opleiding tot officier begon, of hij geschoold is en kan lezen of schrijven, waar zijn basis was, in welk korps hij zat en of hij ooit op missie is gegaan (NPO, p. 9-11). Er kan van u niet verwacht worden dat u alle details van uw broers activiteiten kan weergeven, toch kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat u over meer gedetailleerde kennis beschikt in dit verband aangezien u stelt voor uw leven te vrezen omwille van deze activiteiten (NPO, p. 12). De vaststelling dat u amper kan uitweiden over zijn werkzaamheden, leidt er dan ook toe dat er moeilijk geloof kan worden gehecht aan het door u voorgehouden werk van uw broer en de persoonlijke problemen die u daaraan koppelt.

Voorts legt u een werkbadge van [A.R.] neer. Gevraagd wat er op de badge stond, zegt u dat de namen van uw broer en vader erop geschreven stonden, denkt u dat er nog dingen over zijn werk op staan maar stelt u het niet te kunnen lezen omdat u niet geschoold bent (NPO, p. 10). Gevraagd of u iemand heeft gevraagd om dit te lezen voor u, zegt u dit niet gedaan te hebben (ibid.). Gevraagd waarom u dit niet deed, zegt u dit niet gevraagd te hebben, ook niet aan uw broer, u niet weet of hij geschoold is en u het hem niet vroeg (ibid.). Dit volstaat echter niet als verklaring. Aangezien u dit document voorlegt om uw profiel te ondersteunen mag verwacht worden van u dat u de nodige inspanningen onderneemt om te achterhalen wat er in deze documenten werd geschreven. Wat betreft deze badge moet bovendien worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Ook uw verklaringen over de moord op uw broer en ouders overtuigen niet. Gevraagd wat u hierover kan zeggen, zegt u daar verder geen informatie over te hebben (NPO, p. 14). Voorts weet u ook niet wie van de taliban uw familieleden vermoordde, hoe ze te weten waren gekomen dat uw broer voor het leger werkte, wie de verblijfplaats van uw broer verklikte en met hoeveel talibanleden ze naar uw huis kwamen (NPO, p.

14-15). Het feit dat u geen enkel concreet en gedetailleerd element vermeldt over de vervolgingsfeiten van de taliban, belet dat uw beweringen als vaststaand worden beschouwd.

Verder zijn uw verklaringen over de verdwijning van uw broer [S.R.] ook opmerkelijk. U verklaart dat hij na het vertrek van uw broer [R.] verdween, maar u weet niet meer precies wanneer dit was (NPO, p. 16). Gevraagd wat u nog weet over zijn verdwijning, stelt u dat u een kind was, u jong was, u gewoon thuis was, uw broer naar buiten was gegaan en toen verdween (ibid.). Gevraagd wat hij ging doen toen hij verdween, zegt u dat u niet wist wat hij buiten wou doen en hij gewoon naar buiten was gegaan (ibid.). Het feit dat u geen enkel concreet en gedetailleerd element vermeldt over de vervolgingsfeiten na vertrek, belet dat uw beweringen als vaststaand worden beschouwd. Bovendien verklaarde u tijdens uw interviews op de DVZ tot tweemaal toe dat uw broer zich nog in uw dorp bevond en bij uw oom verbleef (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vluchteling, p. 3 en Verklaring DVZ, p. 9, punt 17). Hiermee geconfronteerd, zegt u dit niet te hebben verteld, verklaart u dat de tolk misschien een fout heeft gemaakt en stelt u dat u de waarheid sprak (NPO, p. 17). Uw uitleg is hierbij geen verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Voorts is het opmerkelijk dat er geen concrete aanleiding was voor uw vertrek uit Afghanistan. Zo verklaart u dat de taliban u wilden vermoorden, u bang was en hierdoor vertrok (NPO, p. 17). Gevraagd hoe u wist dat ze u wilden vermoorden, zegt u dat uw broer een job bij de overheid had, hij vermoord werd door hun, u niet vermoord wilde worden en daarom vertrok (ibid.). Gevraagd of er concrete aanwijzingen waren dat de taliban u iets wilden aandoen, zegt u dat u dit niet weet, uw maternale oom u vertelde dat uw leven in gevaar was en u moest vluchten. U stelt dat uw oom waarschijnlijk iets wist maar hij het u niet vertelde en u momenteel geen contact meer heeft met hem (ibid.). Gevraagd wat uw oom u precies vertelde, herhaalt u dat hij u vertelde dat uw leven in gevaar was, u het land moest verlaten en u vertrok (ibid.). Gevraagd waarom de taliban u nog iets zouden willen aandoen aangezien ze uw broer en ouders reeds hadden vermoord, zegt u dat u dit niet weet, uw maternale oom u zei dat uw leven in gevaar was en u denkt dat dit omwille van de job van uw broer voor de overheid was (ibid.). Echter, dat uw leven in gevaar was staat u met geen enkel element. Zo is er na de dood van uw broer en ouders niets meer gebeurd. Dat u plots, zonder aanleiding, gevaar zou lopen is opmerkelijk. Dit doet dan ook verder afbreuk aan uw ingeroepen vrees voor vervolging. Verder gevraagd waarom u niet samen met uw broer [R.] het land ontvluchtte, zegt u dat u toen heel jong was en niet kon vertrekken (ibid.). Echter, op de DVZ verklaarde u dat u niet samen met uw broer bent gevlucht door financiële redenen (Vragenlijst CGVS, punt 3.5). Hiermee geconfronteerd zegt u dat u niets zei over financiële redenen of geld en stelt u dat u vandaag de waarheid zegt (NPO, p. 18). Uw uitleg is hierbij geen verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Uw taskara, de taskara van uw vader en de taskara en het paspoort van uw broer [R.] bevatten enkel informatie over jullie identiteit, nationaliteit en herkomst, hetgeen niet meteen ter discussie staat in deze beslissing. De drie schriftelijke getuigenissen over uw identiteit en familiesamenstelling hebben een duidelijk gesolliciteerd en subjectief karakter. Hier kan dan ook weinig bewijswaarde aan toegekend worden.

De Belgische verblijfstitel van uw broer [R.] en de werkbadge van uw broer [A.R.] werden hierboven reeds besproken en hieruit blijkt geen persoonlijke vrees bij terugkeer.

Ook het tracing-document van het Rode Kruis van uw broer [R.], het visitekaartje van uw advocaat in Bulgarije, uw vliegtuigticket van Bulgarije naar België en de drie opleidingsattesten Nederlandse les tonen geen vrees bij terugkeer aan.

In verband met de e-mail die het CGVS op 16 januari 2024 ontving van uw advocaat met daarin uw certificaten Nederlandse les, moet worden opgemerkt dat hiermee rekening gehouden werd, en dat deze geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende

noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsvername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegensprekt, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzaadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal

factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds

uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel.

De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Er dient opgemerkt dat uw advocaat aan het einde van het interview stelt dat u mogelijks vervolgd kan worden omwille van uw lang verblijf in Europa (NPO, p. 18). Gevraagd of u denkt dat u gevisieerd zou kunnen worden door de Taliban omwille van uw verblijf in Europa, zegt u dat u niet weet wat u moet zeggen en stelt u dat ze u gaan vragen waarom u bent gevlucht en waarom u terugkeerde (ibid.). Uit uw verklaringen blijkt dan ook nergens dat u niet in staat zou zijn om u terug te vestigen in Afghanistan, uw land van herkomst.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u minstens tot uw 18 jaar in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Ook dient opgemerkt dat u Afghanistan slechts iets meer dan 2 jaar geleden verlaten hebt en u nog maar sinds januari 2022 in één en hetzelfde land verblijft, nl. België. U verklaart dat u in Afghanistan één jaar madrasa volgde (NPO, p. 8) en u verder landbouwer was op de familiale velden (verklaring DVZ, punt 12). Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van anderhalf jaar België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Daarenboven woont uw maternale oom nog steeds in uw geboortedorp in Afghanistan (verklaring DVZ, p. 7, punt 13b). Zoals hierboven reeds werd aangetoond kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de dood van uw ouders en broer. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk geen netwerk meer te hebben in uw regio van herkomst dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban.

U haalt aan dat u in België Nederlandse lessen hebt gevolgd (NPO, p. 8). Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door

de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen van gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen, zoals de aanvullende nota van verweerder duidelijk maakt en waarbij hij in vergelijking met de bestreden beslissing bijkomend verwijst naar de "EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024", alsook de "Country Guidance: Afghanistan van EUAA van mei 2024", de "EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024" en de "SEM, Focus Afghanistan-Return from abroad van februari 2025". In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen. Hij brengt ook geen recente informatie aan die niet in lijn ligt met de informatie die blijkt uit de door verweerder aangebrachte bronnen.

Niettemin blijven de onzekerheid en de onwetendheid groot, waardoor de nodige voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van Afghaanse onderdanen. Hierbij wordt de recentst beschikbare informatie gehanteerd over de Afghaanse context, met bijzondere aandacht voor de individuele elementen die verzoekers zaak kenmerken.

Verzoeker citeert in zijn verzoekschrift artikel 10 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU (herschikking). Vervolgens citeert hij twee passages uit een nota van NANSSEN, "Het gebruik van beleidslijnen van UNHCR

en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossiers.”, van 16 juni 2022 (stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift). Hij wijst erop dat in de bestreden beslissing “quasi enkel” wordt verwezen naar de EUAA-richtlijnen, waarvan de voormelde nota stelt dat ze getuigen van een gebrekkige transparantie waardoor meer waarde dient te worden gehecht aan de UNHCR-richtlijnen waarnaar de bestreden beslissing helemaal niet verwijst, zo stelt verzoeker.

De bovenvermelde nota van NANSSEN van 16 juni 2022 uit kritiek op de EUAA Country Guidance en Focus van januari en april 2022 en legt de nadruk op UNHCR “Guidance note” van februari 2022 “voor wat betreft de beoordeling van de beschermingsnoden van personen die Afghanistan ontvluchten” waarmee deze EUAA-rapporten geen rekening hielden, maar dit is een achterhaalde kwestie. De bestreden beslissing en de aanvullende nota verwijzen immers naar recentere rapporten. Verder stipt de aangehaalde nota van NANSSEN van 16 juni 2022 naast deze UNHCR Guidelines, ook nog een Note en een Position van het UNHCR aan over Afghanistan van 2021 en 2022. De Raad ziet niet in en verzoeker legt niet concreet uit waarom aan deze oude UNHCR-instrumenten meer waarde moet worden gehecht dan aan de in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota vernoemde recentere rapporten. Het geciteerde artikel 10 van de Procedurerichtlijn legt trouwens de nadruk op het gebruik van “nauwkeurige en actuele informatie” over de algemene situatie in de landen van oorsprong uit verschillende bronnen, quod in casu (EUAA, UNAMA, EASO, SEM, CGVS, ...). Daar kan nog aan worden toegevoegd dat in de in de bestreden beslissing aangehaalde “EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023” op de pagina’s 4 en 10 kan worden gelezen dat UNHCR waardevolle input leverde tijdens het ontwikkelings-, herzienings- en updateproces van de ‘Country Guidance’. Dit wordt herhaald in de Country Guidance van mei 2024. Op pagina 9 kan dan nog specifiek worden gelezen dat relevante UNHCR-richtlijnen in acht worden genomen, inclusief landspecifieke en algemene richtlijnen over de bepaling van de vluchtelingenstatus: “Relevant UNHCR guidance is also taken note of. This includes the country-specific guidelines published by the UNHCR as well as their general guidance on eligibility”. Het in de aanvullende nota van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CG) aangehaalde “EUAA COI Report: Afghanistan – Country Focus (november 2024)” gebruikt data van verschillende VN-organisaties, waaronder UNHCR (p.57, 58, 68). Het Zwitserse Staatssecretariaat voor Migratie (SEM) verwijst in zijn in de aanvullende nota van het CG aangehaalde rapport “Focus ‘Afghanistan: Return from abroad (14 februari 2025)’ uitgebreid naar informatie van UNHCR. Dit rapport behandelt de situatie van terugkeerders naar Afghanistan en verwijst veelvuldig naar een “Post-return monitoring report” van UNHCR uit oktober 2024.

3. Beoordeling

In een eerste middel werpt verzoeker op: “Schending van art. 48/3 en 48/5 en art. 48/6 VW en art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en art. 62 Vw. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Schending van art. 17 van het KB 11 juli 2003 tot regeling van de werking van de rechtspleging voor het CGVS, Schending van artikel 10 lid 3 onder (b) van de herziene Procedurerichtlijn 2013/32/EU d.d. 26 juni 2013”.

Verzoeker bespreekt onder het kopje “A. Verweerster geeft de volgende argumenten om haar weigeringsbeslissing te ondersteunen:”, zes passages van de bestreden beslissing die de beoordeling van zijn vluchtrelaas betreffen en geeft hierop kritiek. Onder het kopje “B. Verzoeker verwijst tevens naar het feit dat Afghansen die terugreizen wel degelijk reden hebben om te vrezen en zeker als ze verwesterd zijn.” gaat hij in op het aspect verwestering en verwijst hij hierbij naar diverse rapporten.

In een tweede middel werpt verzoeker op: “Schending van art. 3 EVRM en schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet. Schending van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het evenredigheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht, het vertrouwensbeginstel en van de materiële motiveringsplicht en art. 48/6 Vw. Schending van artikel 10 lid 3 onder (b) van de herziene Procedurerichtlijn 2013/32/EU d.d. 26 juni 2013. Schending van art. 8 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 houdende de gemeenschappelijke normen voor erkenning”.

Verzoeker wijst erop dat Afghanistan zijn land van herkomst is, dat dit niet wordt betwijfeld, en dat dus de actuele veiligheidssituatie aldaar dient te worden nagegaan. Hij haalt aan dat alle provincies in Afghanistan te maken hebben met extreme en acute voedseltekorten en dat nagenoeg iedereen onder de armoedegrens leeft. Hij verwijst bij dit alles naar rapporten. Hij besluit dat het geen optie is om zich op een menswaardige wijze in het land te settelen en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend

De Raad ziet niet in en verzoeker legt ook niet hoe artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU (herschikking) dat handelt over een intern vluchtalternatief in het land van herkomst werd geschonden door de bestreden beslissing.

De Raad leest in het verzoekschrift geen concrete uitleg over de wijze waarop “art. 17 van het KB 11 juli 2003 tot regeling van de werking van de rechtspleging voor het CGVS” werd geschonden door de bestreden beslissing.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

Voor wat betreft het vertrouwensbeginsel, is het niet omdat verzoeker een Afghaan is dat hij daarom de verwachting kan koesteren om ipso facto een internationale beschermingsstatus te verwerven. Een schending van het betrokken beginsel blijkt bijgevolg niet.

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk deels overeen met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De toetsing of dit artikel werd geschonden door de bestreden beslissing stemt overeen met de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. Vermits de bestreden beslissing geen maatregel tot terugleiding of verwijdering betreft, dringt zich geen verdergaande toetsing aan artikel 3 van het EVRM op dan de voormelde.

De bestreden beslissing is duidelijk voorzien van juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker zet niet uiteen waarom ze hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Dat de formele motiveringsplicht niet werd geschonden, blijkt uit het feit dat verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven. Dit wordt verder onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Dit en de geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur worden verder onderzocht in het licht van de geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban omdat zijn broer A.R. vijf maanden als officier bij het Afghaanse nationale leger werkte. A.R. werkte in de luchthaven in Kabul en volgde er training.

In 2014, toen A.R. thuis op verlof was, kwamen de taliban naar zijn ouderlijke woning en vermoordden ze hem en zijn ouders. Hierna woonde verzoeker bij zijn maternale oom M.G., op tien minuten van zijn ouderlijke woning.

Verzoekers broer R.S. verliet Afghanistan in de herfst van 2015. Het CG kende hem de subsidiaire beschermingsstatus toe op 30 juni 2017.

Na het vertrek van R.S. verdween verzoekers andere broer, S.R. Enige tijd na deze verdwijning maande verzoekers oom verzoeker aan om Afghanistan te verlaten omdat hij het onveilig achtte voor hem om in Afghanistan te blijven.

De Raad komt na grondige analyse van de beschikbare landeninformatie, de door verzoeker afgelegde verklaringen en neergelegde documenten, in navolging van het CG, tot de vaststelling dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft algemeen genomen een andersluidend oordeel over zijn eigen situatie en verstrekt aposteriori vergoelijkingen voor hiaten in zijn asielrelaas. Hij doet hiermee echter geen afbreuk aan de volgende pertinente motieven en vaststellingen van het CG, die volstaan om de bestreden beslissing te schragen en die steun vinden in de vragenlijst die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 5 augustus 2022 en in het verslag van het gehoor bij het CG op 16 januari 2024 alsook de uiteenzetting van verzoeker van 24 januari 2022 over zijn problemen bij zijn aanmelding als niet-begeleide minderjarige.

Het CG is vooreerst van oordeel dat het feit dat verzoeker doorheen de verschillende asielprocedures in Europa verschillende verklaringen heeft afgelegd over zijn identiteit, afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid. Het CG wijst in het bijzonder op volgende elementen:

1. Verzoeker deed zich bij de DVZ voor als minderjarige: hij verklaarde te zijn geboren op 31 juli 2005, terwijl leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij uitwees dat hij op 31 januari 2022, 20.8 jaar oud was met een standaarddeviatie van 1.7 jaar waardoor 19,1 een plausibelere leeftijd is. Hiermee geconfronteerd verklaarde verzoeker niets te willen toevoegen.

2. In Bulgarije verklaarde verzoeker te zijn geboren op 3 februari 2004 en L.M.A. te heten. Hiermee geconfronteerd verklaarde verzoeker er de naam van zijn broer, S.R., te hebben gebruikt omdat hij niet teruggestuurd wilde worden en stelt hij niet de naam L.M.A. te hebben opgegeven.

Verzoeker betoogt: *“Verzoeker, analfabeet, had gedurende zijn vreselijke tocht noch voor zijn eerste gehoor een advocaat of vertrouwenspersoon. Enkel het advies van smokkelaars en lotgenoten die ook niet van beter weten. In dergelijke omstandigheden kan aan verzoeker niet verweten worden dat hij uit schrik of onwetendheid zaken vertelt die in hij in normale omstandigheden niet zou zeggen. Laten we ook niet vergeten dat verzoeker, toen, indien niet minderjarig, toch heel jong was (is), zeer beïnvloedbaar en bang was.”*

Dit algemeen betoog volstaat niet om de vaststellingen van het CG te weerleggen. Zoals verweerder in de bestreden beslissing terecht opmerkt, mag van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat hij van meet af aan waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit. Angst, leeftijd, analfabetisme, een zware reis, de invloed van smokkelaars of lotgenoten, dan wel het ontbreken van bijstand van een advocaat of een vertrouwenspersoon, kunnen de identiteit niet doen vergeten en rechtvaardigen geen onjuiste identiteitsgegevens. De Raad herinnert eraan dat de identiteit van een persoon een kernelement is van een verzoek om internationale bescherming (cf. artikel 48/6, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet).

Verweerder is niet gestopt met deze vaststellingen inzake verzoekers algemene geloofwaardigheid en komt op grond van de volgende motieven tot de vaststelling dat verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is.

A. Verzoeker steunt zijn verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als deze van zijn broer R.S. maar deze kreeg een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij er niet in slaagde het profiel van zijn broer A.R. als officier bij het leger geloofwaardig te maken en omdat ook de vervolgingsfeiten ten aanzien van zijn familie niet geloofwaardig waren. Het CG citeert vervolgens uit de beslissing die getroffen werd t.a.v. R.S.

B. Het feit dat verzoeker de broer is van R.S. geeft hem niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar hij geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van zijn familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofd zou bestaan. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld.

C. Verzoekers verklaringen over de job van zijn broer A.R. overtuigen niet. Hij kan amper uitweiden over diens werkzaamheden. Verzoeker kan niets zeggen over de training die deze broer volgde, diens taken, wanneer deze aan de opleiding als officier begon, of hij geschoold was of kon lezen en schrijven, waar diens basis was, in welk korps hij zat en of hij ooit op missie ging.

D. Verzoeker legt een kopie van de werkbadge van A.R. voor. Hij kan enkel zeggen dat de namen van zijn broer en vader erop staan. Hij heeft aan niemand gevraagd om hem deze voor te lezen, ook niet aan zijn broer R.S. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij de nodige inspanningen levert om te achterhalen wat er in de documenten staat geschreven. Uit landeninfo waarover het CG beschikt blijkt dat Afghaanse documenten bijzonder fraudegevoelig zijn.

E. Verzoekers verklaringen over de moord op zijn broer en ouders overtuigen niet. Verzoeker kan hierover geen enkel concreet en gedetailleerd element vermelden. Hij verklaart hierover niets te kunnen zeggen, weet niet wie van de taliban zijn familieleden vermoordde, hoe ze te weten waren gekomen dat zijn broer voor het leger werkte, wie de verblijfplaats van zijn broer verklikte of hoeveel talibanleden naar zijn woning kwamen.

F. Verzoeker weet niet meer wanneer zijn broer S.R. precies verdween. Hij kan enkel zeggen dat zijn broer naar buiten ging en verdween, hij weet niet wat hij toen ging doen. Bij de DVZ verklaarde verzoeker tot tweemaal toe dat zijn broer zich bij zijn oom in het dorp bevond.

G. Er was geen concrete aanleiding voor verzoekers vertrek uit Afghanistan. Hij weet niet of er concrete aanwijzingen zijn dat de taliban hem iets wilden aandoen. Zijn maternale oom vertelde hem dat zijn leven in gevaar was en dat hij moest vluchten. Hij weet niet waarom de taliban hem nog iets zouden willen aandoen aangezien ze zijn broer en ouders reeds hebben vermoord. Er is na hun dood niets meer gebeurd. Gevraagd

waarom verzoeker niet samen met zijn broer R.S. Afghanistan heeft verlaten, verklaart hij dat hij toen heel jong was terwijl hij bij de DVZ verklaarde dat dit om financiële redenen was.

Voor wat betreft motief A. kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden door de beslissing van zijn broer R.S. tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te citeren. Immers stelt verweerder vast dat zijn verzoek is gesteund op dezelfde motieven als deze aangehaald door zijn broer R.S. waardoor de beslissing genomen inzake diens verzoek wel degelijk relevant is. Het CG doet ook niet meer dan hieraan te herinneren. Uit de daaropvolgende motieven blijkt immers dat verweerder een eigen, grondig en individueel onderzoek van verzoekers asielrelaas heeft verricht. De Raad ziet bijgevolg niet in waarop verzoeker zich baseert om te poneren dat het *“[bijna] lijkt”* alsof er reeds voor het gehoor een beslissing werd genomen door het CG. Verzoeker verwijt verweerder vervolgens zijn gehoorverslag en dat van zijn broer niet te hebben vergeleken om na te gaan of er gelijkenissen zijn die het asielrelaas van zijn broer bevestigen en of er eventuele discrepanties bestaan. Verzoeker toont het belang niet aan bij het ontbreken van een vergelijking tussen de gehoorverslagen om na te gaan of de informatie van verzoeker het asielrelaas van zijn broer bevestigt. Immers werd dit niet geloofwaardig geacht en dus ziet de Raad niet in hoe een bevestiging van een ongeloofwaardig asielrelaas kan leiden tot een geloofwaardig asielrelaas van verzoeker. Evenmin preciseert hij welke mogelijke discrepanties, indien vastgesteld, tot een andere uitkomst voor zijn dossier hadden kunnen leiden, gelet op de specifieke vaststellingen die het CG omtrent zijn eigen relaas maakte.

De Raad stelt aan de hand van een lezing van de gehoorverslagen alleszins vast dat, net zoals verzoeker, ook zijn broer R.S. zeer weinig informatie kon geven over het werk van zijn broer A.R. bij het leger. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker en zijn broer uiteenlopende verklaringen hebben afgelegd over het incident met de taliban waarbij hun ouders en broer A.R. werden gedood, wat toch een kernelement is van het asielrelaas. Zo verklaart verzoeker dat zij werden gedood op dezelfde dag dat zijn broer A.R. thuiskwam op verlof (gehoorverslag CG, p. 15) terwijl zijn broer R.S. verklaarde dat zij de *“tweede nacht”* van voormeld verlof werden gedood (gehoorverslag CG van R.S., p. 10). Verzoekers beschouwingen dat zijn broer R.S. 15 jaar oud was toen hij naar België kwam, hij pas twee jaar later werd gehoord door het CG en waarbij hij zich afvraagt in welke mate een *“getraumatiseerde jongen”* in staat is om de hem gestelde vragen in detail te beantwoorden, doen niet ter zake aangezien de beslissing van R.S. niet de bestreden beslissing is. Verzoeker is van oordeel dat er sprake is van een schending van de samenwerkingsplicht op grond van dit alles maar hij kan hierin niet gevolgd worden.

Verzoeker brengt niets in tegen motief B waardoor het overeind blijft.

Voor wat betreft de motief C, tracht verzoeker zijn door het CG vastgestelde beperkte kennis inzake het beroep van zijn vermoorde broer te vergoelijken door erop te wijzen dat hij nog een kind was *“ten tijde van de feiten”*. Blijkens de medische test tot vaststelling van zijn leeftijd, had verzoeker op 31 januari 2022 een leeftijd van 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar, waarna een geboortedatum op 00/00/2003 werd geregistreerd. Volgens zijn verklaringen denkt verzoeker dat het incident waarbij zijn broer – die voordien 5 maanden als officier bij het Afghaanse nationale leger werkte – en ouders om het leven werden gebracht door de taliban plaatsvond in 2014 (gehoorverslag CG, p. 15). Verzoeker was op dat moment dus ongeveer 11 jaar oud. De Raad kan verzoeker dus volgen waar hij stelt dat hij nog jong was *“ten tijde van de feiten”*. Echter blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing dat aan verzoeker algemene kennisvragen werden gesteld over het profiel en het werk van zijn broer zoals of hij geschoold was, over de training die hij volgde, over zijn taken, waar zijn basis was en of hij ooit op missie is gegaan. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, betreft dit geen vragen over details maar zijn dit basisvragen waarvan kan worden verwacht dat iemand die verklaart dat het werk van zijn broer aan de basis van zijn vrees voor vervolging ligt, er een antwoord op kan geven. Verzoeker antwoordt blijkens het gehoorverslag echter ontelbare keren, *“dat weet ik niet”*. Bovendien heeft verzoeker na het incident nog jaren bij zijn maternale oom geleefd en woont ook zijn broer R.S. in België. Er kan daarom ook worden verwacht dat als er gaten zijn in verzoekers kennis, hij zijn maternale oom of zijn broer erover had bevraagd. Verzoekers betoog dat de gebeurtenissen *“al zo lang geleden hebben plaatsgevonden”*, vormt geen afdoende uitleg voor de vastgestelde gebrekkige kennis van zaken die raken aan elementaire gegevens die de kern uitmaken van zijn asielrelaas, waarvan kan worden verwacht dat hij er, langer geleden of niet, informatie over kan geven. Verzoeker maakt gewag van traumatische gebeurtenissen maar er liggen geen medische stukken voor ter staving hiervan en waaruit blijkt dat deze van invloed kunnen zijn op verzoekers *“herinneringen”*. Verzoeker kan concluderend niet worden gevolgd in zijn betoog dat het CG te weinig rekening hield met zijn profiel.

Ten slotte betoogt verzoeker, *“Verweester verwijst ook naar het gehoorslag van verzoeker als minderjarige. En meent hieruit tegenstrijdigheden te halen. Echter het gehoorverslag in het administratief dossier is van de broer in het jaar 2017”*. De Raad leest in de bestreden beslissing met betrekking tot motief C niet dat het CG tegenstrijdigheden vaststelde. Dit stelde het wel vast voor motief F. De Raad gaat ervan uit dat verzoeker wenst op te merken dat het CG zich baseerde op een Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vluchteling die van zijn broer is en dateert van 2017 en die dus geen betrekking heeft op hem. Deze kritiek mist echter feitelijke

grondslag. Immers betreft het wel degelijk de *“Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vluchteling”* die voor verzoeker werd opgesteld op 24 januari 2022 waarin op pagina 3 kan worden gelezen dat verzoeker aangeeft dat zijn broer S.R. in Qalla Hussain verblijft. Dit is de plaats waar verzoeker verklaarde dat zijn maternale oom verblijft (Verklaring DVZ punt 13.b).

Voor wat betreft motief D. wijst verzoeker erop dat hij analfabeet is en dat *“hij weet [had] wat de documenten inhielden (taskara, werkbadge, paspoort,...)”*. Vooreerst, motief D betreft niet een gebrek aan kennis van verzoeker over zijn taskara of paspoort. Het betreft wel de door hem voorgelegde kopie (en dus niet het origineel) van de werkbadge van zijn vermoorde broer A.R. Blijkens het gehoorverslag van het CG (p. 9) verklaarde verzoeker hierover het volgende: *“Wat is dit? Dat is een kaart van mijn broer, van zijn werk. Het origineel ligt hier in het commissariaat. Wat staat daar allemaal opgeschreven? Er staat de naam van mijn broer en mijn vader. Voor de rest kan zijn dat er iets over zijn werk. Maar ik ben niet geschoold, ik kan niet lezen. Heeft u aan iemand gevraagd om dit te lezen voor u? Nee. Waarom niet? Ik heb niet meer gevraagd, ik heb ook niet mijn broer gevraagd. Ik weet niet of hij geschoold is of niet, ik heb het hem niet meer gevraagd.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker inderdaad verklaarde geen school te hebben gelopen en ongeletterd te zijn (gehoorverslag CG, p. 8). Het is echter niet onredelijk om van een verzoeker om internationale bescherming, zelfs als hij analfabeet is, te verwachten dat hij weet wat er in de documenten staat die hij zelf ter ondersteuning van zijn vluchtrelaas indient, zoals de kopie van de werkbadge van zijn broer A.R. Verzoeker wist niet meer te zeggen dan dat de naam van zijn broer en zijn vader erop staan. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, vraagt verweerder nergens details en kan hij er niet van worden beschuldigd *“onrealistische verwachtingen”* te hebben. Indien verzoeker enige interesse had voor de documenten die hij neerlegt, kan toch worden verwacht dat hij een voor zijn asielrelaas belangrijk document zoals de kopie van de werkbadge van zijn vermoorde broer door iemand laat voorlezen, quod non. Zo had hij kunnen vernemen dat de kopie van de badge de compagnie vermeldt alsook de namen weergeeft van twee brigadegeneraals. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de vaststelling van het CG dat uit landeninfo waarover het beschikt blijkt dat Afghaanse documenten bijzonder fraudegevoelig zijn.

Aangezien verzoeker voor wat betreft motief E. verwijst naar zijn betoog voor wat betreft motief C. volstaat het te verwijzen naar de bespreking van motief C. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn profiel. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde. Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CG uitdrukkelijk aangegeven dat hij alle vragen goed heeft begrepen (gehoorverslag CG, p. 18). Noch verzoeker noch zijn raadsman die hem bijstond tijdens het interview hebben bij het CG opgemerkt dat de gestelde vragen verzoekers profiel te boven gingen toen hen op het einde van het persoonlijk onderhoud hiertoe de kans werd geboden. Zij hebben dit ook niet gemeld nadat zij een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud hebben ontvangen en in de gelegenheid waren om hierover opmerkingen te maken.

Verzoeker brengt behoudens het bovengestelde niets in tegen motief F. waardoor dit overeenind blijft.

Voor wat betreft motief G. betoogt verzoeker als volgt: *“Tenslotte stelt verweerder : Gevraagd of er concrete aanwijzingen waren dat de taliban u iets wilden aandoen, zegt u dat u dit niet weet, uw maternale oom u vertelde dat uw leven is gevaar was en u moest vluchten. Voor een goede verstaander heeft verzoeker dit echter duidelijk aangegeven. Gelet op wat de familie had meegemaakt, had de oom schrik voor het leven van zijn neef (gehoorverslag blz. 14/19 en 17/19). Verzoeker was nu immers ouder geworden, er vonden dagelijks bombardementen plaats en men stond op de vooravond van de machtsovername door de Taliban. De Amerikanen hadden verkondigd het land te verlaten...Verzoeker zijn oom had alle reden om zijn neef aan te manen te vluchten. Indien verweerder meent dat door de impact van de gebeurtenissen verzoeker deze “belangrijke” details wel hoort te weten, dan dient verweerder haar beslissing te staven door het bijhorend wetenschappelijk onderzoek. Het gaat hier om mensenlevens en mensenrechten. Veronderstellingen, giswerk en buikgevoel zijn hier niet aan de orde. Zeker wat de periode betreft dat hij zo jong was, is het kennelijk onredelijk om van verzoeker gedetailleerde informatie te verwachten. Verzoeker heeft zijn familie niet “verhoord”. Integendeel er wordt hierover weinig gepraat.”*

Motief G vindt steun in het gehoorverslag waarin kan worden gelezen (pp. 14 en 17):

“Mijn ene broer had die job bij het leger en daarna gebeurde het incident. Ik heb u al verteld. Later vertelde mijn maternale oom dat ik grote werd en ik weg moest naar een ander land. Want mijn andere broer was al verdwenen en mijn maternale oom zei dat hetzelfde ging gebeuren met mij en je moet van hier weggaan en ik ben vertrokken.”

“Waarom zouden de taliban u nog iets willen aandoen? Ze hadden uw broer, die voor de overheid werkte, al vermoord en uw ouders ook. Waarom zouden ze u na al die tijd nog iets willen aandoen?”

Dat weet ik niet, maar mijn maternale oom zei dat mijn leven in gevaar was en ik denk omwille van de job van mijn broer die hij had bij de overheid. Daarom was mijn leven in gevaar gekomen. misschien wist mijn maternale oom andere zaken dat ik niet weet.”

Verzoeker brengt motief G niet aan het wankelen door te herhalen wat hij reeds bij het CG verklaarde gevolgd door een aposteriori betoog inzake de algemene context in Afghanistan. Het CG verwijt verzoeker nergens dat hij *“belangrijke details”* niet wist en deze behoorde te kennen, wel dat hij uitlegt waarom hij precies vertrekt uit Afghanistan nu ze zijn broer en ouders al hebben vermoord. Bovendien blijkt uit motief F dat verzoeker niets concreets wist te vertellen over de omstandigheden waarin zijn broer S.R. zou zijn verdwenen en dat dit haaks staat op zijn vroegere verklaring die hij heeft afgelegd bij zijn intake als minderjarige dat zijn broer S.R. nog bij zijn maternale oom verblijft.

Gezien dit alles zijn dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet voldaan en kan bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

De Raad concludeert dat verzoekers asielrelaas geen vrees voor vervolging door de taliban met zich meebrengt.

3.1.2. Personen van wie wordt aangenomen dat ze religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden en personen (die worden gezien als) beïnvloed door buitenlandse waarden (ook wel verwestering genoemd).

Voor wat betreft deze problematiek, kan de Raad zich aansluiten bij de kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die steun vinden in de daarin aangehaalde bronnen:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;

- een verzoeker om internationale bescherming dient in concreto aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing concreet vast:

“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingen-conventie.

Er dient opgemerkt dat uw advocaat aan het einde van het interview stelt dat u mogelijks vervolgd kan worden omwille van uw lang verblijf in Europa (NPO, p. 18). Gevraagd of u denkt dat u gevisieerd zou kunnen worden door de taliban omwille van uw verblijf in Europa, zegt u dat u niet weet wat u moet zeggen en stelt u dat ze u gaan vragen waarom u bent gevlucht en waarom u terugkeerde (ibid.). Uit uw verklaringen blijkt dan ook nergens dat u niet in staat zou zijn om u terug te vestigen in Afghanistan, uw land van herkomst.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u minstens tot uw 18 jaar in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Ook dient opgemerkt dat u Afghanistan slechts iets meer dan 2 jaar geleden verlaten hebt en u nog maar sinds januari 2022 in één en hetzelfde land verblijft, nl. België. U verklaart dat u in Afghanistan één jaar madrassa volgde (NPO, p. 8) en u verder landbouwer was op de familiale velden (verklaring DVZ, punt 12). Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van anderhalf jaar België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Daarenboven woont uw maternale oom nog steeds in uw geboortedorp in Afghanistan (verklaring DVZ, p. 7, punt 13b). Zoals hierboven reeds werd aangetoond kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de dood van uw ouders en broer. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk geen netwerk meer te hebben in uw regio van herkomst dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

U haalt aan dat u in België Nederlandse lessen hebt gevolgd (NPO, p. 8). Daar waar kan worden

aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.”

In de aanvullende nota van verweerder, die verwijst naar de recentste beschikbare informatie, wordt bevestigd: *“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingen-conventie.”*

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In het verzoekschrift betoogt verzoeker als volgt: *“Verzoeker heeft bijna drie jaar geleden Afghanistan verlaten. Hij was toen geschat maximaal 17-18 jaar. Volop in emotionele en sociale ontwikkeling. Verzoeker is ondertussen al drie jaar ondergedompeld in de westerse waarden, normen en cultuur. Het is net nu dat hij zijn eigen morele, politieke en levensbeschouwelijke standpunten inneemt of zal innemen. Verweerder heeft dat niet grondig getoetst. Verzoeker verwijst naar stuk 3, het schrijven van zijn begeleider in het opvangcentrum. Ook daaruit blijkt de integratie van verzoeker binnen de Belgische cultuur. Aangezien verzoeker van de vrijheid heeft geproefd en deze ook als bevrijdend heeft ervaren, kan verzoeker zich niet meer aanpassen in de Afghaanse samenleving.”*

Verzoeker vervolgt in het verzoekschrift dat hij minstens het slachtoffer zal worden van afpersing. Hij stelt dat afpersing tevens een daad van vervolging kan uitmaken of een reëel risico op ernstige schade kan uitmaken en wijst ter ondersteuning van zijn betoog op een bijdrage in het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht van 2016 en citeert uit de reeds aangehaalde Nansen-nota van 16 juni 2022. Hij besluit dat het minstens aannemelijk is dat de taliban personen vermoordt *“die zo lang zijn weggebleven en verwesterd terugkomen.”* Hij stelt dat ook in de *“UNHCR guidelines van 2018”* werd aangehaald dat terugkerende Afghanen die worden gepercipieerd als verwesterd een risicogroep uitmaken en dat het EASO-rapport *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”* van 2 september 2020 erop wijst dat personen die in het buitenland asiel vragen, in Afghanistan worden beschouwd als christenen of atheïsten.

Verzoeker legt een aanvullende nota neer. Hij verwijst hierin naar de elementen die hij heeft uiteengezet in het verzoekschrift. Hij verklaart dat hij ondertussen bijna vier jaar in België verblijft, alhier is opengebloeid *“naar een jongeman die contacten durft te leggen, werk, Nederlands leert en zijn horizon durft verruimen”*. Hij stelt dat hij graag uitgaat, *“vrij”* wandelt, naar de cinema gaat; activiteiten die in Afghanistan niet mogelijk zijn. Hij verwijst opnieuw naar de brief van trajectbegeleider van het stedelijk opvanginitiatief F.V. en stelt dat hiermee niet lichtzinnig mag worden omgesprongen aangezien F.V. reeds verschillende jaren werkzaam is in het opvangcentrum. Verzoeker vervolgt dat hij verschillende jaren bij dezelfde werkgever heeft gewerkt. Hij

legt *“zijn individuele rekeningen”* en loonfiches neer van 2023 en 2024. Verzoeker wijst erop dat hij *“een zeer jonge gast is die al bijna 4 jaar geproefd heeft van de vrijheid en deze eigen heeft gemaakt in al haar aspecten”*. Hij herinnert eraan dat hij een broer in België heeft. Verder verklaart verzoeker niet te zijn opgegroeid onder het talibanregime, dat hij zich *“onmogelijk”* zal kunnen aanpassen aan *“de verstikkende regels”* en dat gelet op zijn jonge leeftijd, zijn *“(westerse) houding [zal] opvallen als een zere duim”*. Ter terechtzitting benadrukt verzoeker dat hij als arbeider in een kippenfabriek werkt. Behalve de eerste vier maanden, werkte hij er in 2023 en gedurende heel 2024. Verzoeker vertelt in verstaanbaar Nederlands dat hij in België werkt, graag naar school gaat en dat zijn broer hier verblijft. Hij verklaart in zijn vrije tijd naar de fitness te gaan en graag te feesten.

Bij de aanvullende nota worden de volgende documenten neergelegd:

- (1) “Individuele rekening 2023” en “fiche nr. 281.10 – jaar 2023”
- (2) “Individuele rekening 2024”
- (3) 24 wekelijkse loonfiches voor de periode juli 2024 tot en met december 2024
- (4) “Cursist traject” “NT2 Alfa Mondeling Richtgraad 1 en Schriftelijk richtgraad 1.1. Verkort”
- (5) “Cursist traject” “Nederlands tweede taal-richtgraad 1” “en Schriftelijk richtgraad 1.1.”
- (6) “Deelcertificaat van de module NT2 Alfa-Lees-en schrijfvoorwaarden 1”
- (7) “Deelcertificaat van de module NT2 Alfa-Mondeling 1 Breakthrough persoonlijk”
- (8) “Deelcertificaat van de module Voorbereiding Latijns schrift”
- (9) “Deelcertificaat van de module NT2 Alfa – Technisch lezen en schrijven 1”
- (10) “Inschrijvingsformulier schooljaar:2025-2026” voor module “Latijns schrift BT2 – combi” en “NT2 Alfa-Technisch lezen en schrijven 3 Verkort”

Verzoeker verwijt het CG vooreerst geen grondig onderzoek te hebben gevoerd naar zijn potentiële verwestering of de mogelijkheid dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. De Raad kan verzoeker in deze echter niet volgen. Blijkens het gehoorverslag van het CG zoals weergegeven in de bestreden beslissing blijkt immers dat de protection officer verzoeker uitdrukkelijk heeft gevraagd naar zijn vrees voor vervolging wegens zijn terugkeer uit het Westen. Zo leest de Raad in het gehoorverslag: *“Uw advocaat haalt het concept verwestering naar boven, haalt dit iets naar boven bij u? Hoezo? Ik begrijp jou niet. Denkt u dat u bijvoorbeeld bij terugkeer zou geviseerd worden door de taliban of dorpelingen omdat u een hele tijd in het buitenland hebt gezeten? Ik weet niet wat ik moet zeggen, maar als ik vlucht gaan ze mij vragen waarom ben ik gevlucht en waarom ben ik teruggekomen?”* (gehoorverslag CG, p. 18-19). Blijkens de bestreden beslissing heeft verweerder ook op basis van de hem gekende elementen een concrete beoordeling gemaakt van het risico op vervolging wegens verwestering. Verzoeker gaat op deze beoordeling totaal niet in. Gezien de gedane beoordeling kan verzoeker bezwaarlijk worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder *“samengevat”* zou hebben gesteld dat het veilig is om terug te keren naar Afghanistan omdat de taliban zeggen dat het veilig is voor gevluchte mensen om terug te komen. Verzoeker herhaalt vervolgens dat wat het CG reeds beoordeelde, namelijk dat hij *“bijna drie jaar geleden Afghanistan [heeft] verlaten”* toen hij *“maximaal 17-18 jaar”* was. Hiermee wordt de door het CG gedane beoordeling niet aan het wankelen gebracht. Het schrijven van een begeleider van het opvangcentrum betreft een brief opgesteld op 4 maart 2024 door trajectbegeleider F.V. van het SOI Gent. Hierin leest de Raad dat verzoeker Nederlandse les volgde, dat hij een kennissenkring met de andere bewoners heeft opgebouwd, dat hij zijn broer in Aalst vaak bezoekt, dat hij werkt in Aalst en een goede werkhethiek heeft aangenomen, dat hij zich goed voelt in onze samenleving en een meerwaarde kan zijn voor onze maatschappij. Tot slot oordeelt F.V.: *“Ik ben er zeker van dat bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan hem een erg moeilijke periode te wachten zal staan. Hij heeft zich onze cultuur zodanig aangemeten dat hij onmogelijk nog past in het keurslijf en verwachtingen die de taliban stellen, met alle mogelijke gevolgen van dien. Ik hoop dan ook ten eerste dat hij een verblijfsstatuut kan krijgen, opdat hij kan tonen wat hij allemaal in zijn mars heeft, en vooral, omdat ik zeker ben dat onze gemeenschap er de voordelen van kan dragen.”*

Uit alles wat voorligt blijkt dat verzoeker zijn best doet om Nederlands te leren – hij sprak op de terechtzitting ook een aardig mondje verstaanbaar Nederlands – en dat hij werkwillig is, wat zeker lovenswaardig is. De Raad gaat in de thans gevoerde procedure echter niet na of verzoeker in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning wegens een tewerkstelling of wegens inspanningen om Nederlands te leren of deel te nemen aan de maatschappij. Hij gaat wel na of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. Wat verzoeker neerlegt en algemeen poneert kan er echter niet op wijzen dat hij daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Er liggen geen elementen voor waaruit concreet kan worden afgeleid dat verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van daadwerkelijke oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio

van herkomst, een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Hij maakt evenmin concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst. Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en al dan niet regelmatige activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Dit blijkt niet ook niet uit de voormelde verklaring van een trajectbegeleider van het SOI Gent die een eigen beoordeling vooropstelt noch uit verzoekers algemene en vage beschouwingen dat hij op het moment dat hij Afghanistan verliet, volop in *“emotionele en sociale”* ontwikkeling was en ondertussen is ondergedompeld in de westerse waarden, normen en cultuur en dat *“het net nu [is] dat hij zijn eigen morele, politieke en levensbeschouwelijke standpunten inneemt of zal innemen”*. Ook verzoekers verwijzing naar allerlei rapporten over de risico's voor terugkeerders in Afghanistan ingevolge verwestering die dan nog dateren van 2018 en 2022 volstaat te dezen niet.

De Raad stipt hierbij aan dat verzoeker blijkens het rechtsplegingsdossier Afghanistan heeft verlaten in april 2021, vier maanden voor de machtsovername door de taliban, toen hij, gelet op de in de bestreden beslissing vermelde leeftijdstest, ongeveer 18 jaar oud was. Hieruit kan worden afgeleid dat hij reeds in Afghanistan was gevormd naar de plaatselijke waarden en normen. Verzoeker diende bij aankomst in België op 24 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in en verblijft hier 3,5 jaar, wat niet zodanig lang is dat hij dermate zou zijn verankerd in de Belgische samenleving dat hij totaal zou zijn vervreemd van de Afghaanse normen en waarden en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Minstens toont verzoeker dit zoals gezegd niet concreet aan. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst. Immers woont zijn maternale oom in Afghanistan en hecht het CG geen geloof aan verzoekers verklaringen dat zijn broer A.R. en zijn ouders zijn vermoord door de taliban of dat zijn broer S.R. is vermist. Hij moet bijgevolg redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de taliban en deze in acht te nemen. Verder wijst de Raad erop dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij vóór zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban (cf. punt 3.1.1.).

De Raad concludeert bijgevolg dat verzoeker nalaat concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden en dat hij daarom bij een terugkeer zal worden geviséerd en/of vervolgd.

Dat verzoekers broer hier de subsidiaire beschermingsstatus kreeg verleend, kan niet leiden tot een ander oordeel. Het is niet duidelijk noch maakt verzoeker duidelijk waarom hij in de negatieve aandacht van de taliban zou terechtkomen omwille van het feit dat zijn broer in België de subsidiaire bescherming heeft gekregen. Hij maakt niet aannemelijk dat hem hierom een opvatting, gedachte of mening zal worden toegeschreven die ingaat tegen het beleid of de methodes van de taliban. Hij maakt ook niet duidelijk waarom de taliban hem omwille van zijn broer als een ongelovige zullen zien.

Waar verzoeker tot slot nog aanhaalt dat hij het slachtoffer zal worden van afpersing, merkt de Raad op dat hij dit geenszins concreet onderbouwt waardoor het een blote bewering blijft. Zijn verwijzing naar een rapport van NANSEN waarin algemeen melding wordt gemaakt van afpersing door de taliban doet hier niet anders over oordelen, noch zijn vermelding dat verweerder in verschillende dossiers besliste dat afpersing een daad van vervolging kan uitmaken of een reëel risico op ernstige schade kan uit-maken.

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.2. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete of aannemelijke elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. In dit verband kan worden verwezen naar het gestelde in punt 3.1.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op het gestelde in punt 3.1., kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 (p. 101: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie:

"Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren."

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien."

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door verweerder kan zeker worden afgeleid dat de huidige algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan precair is.

Zo kan ook in de aanvullende nota van verweerder worden gelezen: "Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid."

Evenwel vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is immers het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van

privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineen-storting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Zoals het CG in de aanvullende nota terecht aangeeft, betekent de precaire sociaal-economische situatie niet *“dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting”*.

Het blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij, als gezonde jonge man, niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, te meer omdat hij niet aannemelijk maakt aldaar niet meer over een familiaal netwerk te beschikken (cf. supra).

In het verzoekschrift stipt verzoeker de precaire levensomstandigheden aan die volgens hem het gevolg zijn van *“het handelen of de nalatigheid van de nieuwe machthebbers in Afghanistan”*. Hij stipt hierbij aan dat er talloze bronnen zijn die berichten over de onmogelijkheid voor de taliban om Afghanistan op een degelijke manier te besturen. Hij verwijst hierbij concreet naar de *“UNHCR Guidance Note”* van februari 2023. Hij betoogt verder dat alle provincies in Afghanistan te maken hebben met extreme en acute voedseltekorten, waarbij hij een hyperlink verstrekt die verwijst naar Highlights van een WFP Afghanistan Situation Report van 17 maart 2022. Uit de reeds vermelde *“UNHCR Guidance Note”* van februari 2023 blijkt volgens verzoeker dat 97% van de Afghanen onder de armoedegrens leeft.

De Raad betwist niet dat de sociaal-economische situatie in Afghanistan belabberd is, waarbij er sprake is van voedseltekorten en dat veel mensen onder de armoedegrens leven. Echter leest de Raad in de concreet door verzoeker aangehaalde bronnen niet dat de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet het gevolg zou zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Ook uit zijn betoog ter terechtzitting dat de taliban wel degelijk zelf verantwoordelijk zijn voor de humanitaire situatie omdat zij onder meer vrouwen niet toestaan te werken en ministers aanstellen die op de VN-sanctielijst staan en zijn meer dan vier pagina's lang citaat in de aanvullende nota uit een rapport van *“Freedom house, Afghanistan: Freedom in the World 2024 Country Report”* waarbij hij concreet niet meer aanstipt dan dat Afghanistan 6/100 scoort *“[w]at een verslechtering is tegenover het verslag 2022 (over het jaar 2021)”* kan niet worden afgeleid dat de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet het gevolg zou zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Dit alles neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar, waarvan de ernst zeker niet kan worden ontkend, nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermings-status, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723). Het is slechts dan dat er een terugkeerplicht is voor verzoeker. De bestreden beslissing houdt zulks niet in, laat staat een gedwongen terugkeer.

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing. Ze vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten. Kernpunt is dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Uit de recentste informatie die ter beschikking wordt gesteld door verweerder kan niet worden afgeleid dat hierover heden anders moet worden geoordeeld. Immers blijkt uit de aangereikte informatie globaal dat sinds de machtsvername door de Taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan nog verder is afgenomen aangezien geen enkele oppositiegroep nog een reële bedreiging vormt voor de machtspositie van de Taliban die heden het hele Afghaanse grondgebied controleren. Er is wel een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers – maar de veiligheidssituatie blijft positief evolueren. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiitische Hazara's. Doordat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert, werden ook de wegen significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100%. De ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of het gevolg van grensincidenten tussen de facto strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *"Afghanistan Country Focus"* van november 2024, pp. 58 en 59). De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Het is zeker niet zo dat de veiligheidssituatie in Afghanistan van die aard is dat er geen enkele burgerdode meer valt. In Afghanistan is er echter heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van november 2024 nog steeds actueel.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *"willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict"*, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de aangereikte landen-informatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *"Country Guidance Afghanistan"* van mei 2024.

Verzoeker verwijst naar een rapport van 2023 (UNHCR, 'Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan', februari 2023) maar toont met dit rapport niet concreet aan dat er thans landeninformatie beschikbaar is die maakt dat hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend omwille van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan of in zijn regio van herkomst.

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder bij de gemotiveerde beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet, de voormelde bepalingen alsook de artikelen 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden of hierbij kennelijk onredelijk, disproportioneel of onzorgvuldig is tewerk gegaan.

De middelen zijn bijgevolg, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Kan niet tot een ander oordeel leiden: verzoekers simpele verwijzing in het verzoekschrift en de aanvullende nota naar en citaten uit allerlei rapporten die handelen over de algemene situatie in Afghanistan, over afpersing door de taliban, over taliban-instructies over passend gedrag en het afdwingen ervan, over grove mensenrechtenschendingen, over humanitaire en veiligheidsrisico's, zoals bijv. de UNAMA NOTA van juli 2024, *"DE FACTO AUTHORITIES' MORAL OVERSIGHT IN AFGHANISTAN: IMPACTS ON HUMAN RIGHTS"* en bijhorend persbericht van Amnesty International van 10 juli 2024 .

De Raad zal niet ontkennen dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen en waarbij de vrijheid van mening en mediavrijheid aan banden worden gelegd evenals de vrijheid van religie en politieke rechten, maar er is geen sprake van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

Er kunnen over de prangende situatie in Afghanistan overigens vele bladzijden worden geschreven. De situatie moet zeker en vast worden beoordeeld aan de hand van recente rapporten. Het CG heeft in de aanvullende nota echter recente informatie aangebracht. Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd waar hij in zijn aanvullende nota zonder meer aanstipt dat er sprake is van censuur en poneert dat de rapporten van verweerder *"helemaal niet actueel zijn en daarenboven geen juist beeld kunnen geven van alle schendingen en handelingen jegens individuen"*. Verzoeker citeert vervolgens uit een rapport van *"Freedom house, Afghanistan: Freedom in the World 2024 Country Report"* maar in de door verzoeker geciteerde passages uit dit rapport wordt ook gesproken van een nationale trend van daling in geweld.

De kernvraag is of er elementen voorliggen waaruit blijkt dat verzoeker gezien de combinatie van de situatie in Afghanistan én de elementen die zijn zaak kenmerken, de vluchtelingenstatus moet worden erkend of de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Er ligt dus géén situatie voor waarbij verzoeker het voorwerp uitmaakt van een terugkeer- of verwijderingsmaatregel en waarbij moet worden nagegaan of hij bij een vrijwillige of gedwongen terugkeer een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM, gezien de algemene situatie in zijn land van herkomst.

Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CG noodzakelijk maken. Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftieng door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA